καὶ πολύ, τὸ νοιώθω αὐτὴ τὴ στιγμὴ καὶ δὲν πρέπει. Σεῖς δὲ μοῦπατε τίποτ' ἀπὸ κεῖνα ποῦ κάθε μέρα μοῦ λέει ὁ ἕνας κι ἄλλος στὰ σαλόνια ἐδῶ καὶ κεῖ, γιὰ νἄχω τὸ δικαίωμα νὰ σᾶς κάμω τὴν ἐρώτηση ποῦ σᾶς ἔκαμα· γιὰ σᾶς ὅμως μιλοῦν τὰ μάτια κ' ἡ φωνή σας, γι' αὐτὸ καὶ γὼ ὅ,τι δὲν ἔχω πῆ σὲ κανένα, τὸ λέω σὲ σᾶς. Δὲ μπορῶ νὰ σᾶς ἀγαπήσω καὶ σᾶς τὸ λέω ἐνόσω βρίσκω πῶς εἶναι καιρός. Θὰ μποροῦσα νὰ σᾶς ἀφήσω γιὰ νἄχω τὴν ἱκανοποίηση — ἔτσι τὸ νομίζουν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ οἱ γυναῖκες — τῆς ἀγάπης σας, γιὰ νἄχω ἕναν περσότερο θαμαστή, γιὰ νἄχω ἕνα θῦμα, ἀλλὰ νἆμαι αἰτία μιᾶς λύπης σας, ὅσο λίγο κι ἂν σᾶς βαστοῦσε, τὸ βρίσκω ὄχι μονάχα ἄσκημο, μ' ἀνήθικο. Ἂν τὰ ἴδια λόγια δὲν ἔχω πῆ σ' ὅλους ἐκείνους ποῦ εἴδατε νὰ μὲ τριγυρίζουν, δὲν τὄκανα γιατὶ κανεὶς ἀπ' αὐτοὺς δὲν τρέχει τὸν κίντυνο νὰ μ' ἀγαπήσῃ πραγματικά. Μὲ σᾶς ὅμως διαφέρει».

—«Ἀλλ' ἀφοῦ πιστεύετε στὴν εἰλικρίνειά μου, ἀφοῦ ἐχτιμᾶτε τὸ χαραχτῆρα μου, γιατὶ μ' ἀπελπίζετε;»

—«Θέλετε νὰ μάθετε τὸ γιατί; Γιατὶ δὲν εἶμ' ἐλεύτερη, ἔχω δώσῃ τὸ λόγο μου καὶ τὴν καρδιά μου σὲ ἄλλον. Γιὰ νὰ πιστεύω στὴν εἰλικρίνειά σας καὶ νὰ ἐχτιμῶ τὸ χαραχτῆρα σας, ἐτόλμησα νὰ σᾶς μιλήσω πρώτη ἐγώ, ὅπως σᾶς μίλησα. Βλέπετε, ποῦ ὅπου βρίσκω κάτι καλὸ τὸ νοιώθω καὶ γι' αὐτὸ σᾶς χωρίζω ἀπὸ τοὺς ἄλλους, γι' αὐτὸ καὶ σᾶς εἶπα ἕνα μυστικό μου. Τὸ καλύτερο εἶναι νὰ μὲ ἀποφεύγετε».

—«Καὶ νὰ πρέπει νὰ σᾶς πῶ κ' εὐχαριστῶ...» ἐψιθύρισα.

—«Καὶ τώρα χωρὶς κακία ἔ; χαίρετε».

Μοῦδωσε τὸ χέρι ποῦ δὲν ἐτόλμησα νὰ κρατήσω γιὰ πολὺ στὸ δικό μου καὶ πήδησε στὸ ποδήλατο. Γιὰ μιὰ στιγμὴ φάνηκε στὰ μάτια μου ἀκόμα ἡ λευκὴ σιλουέττα της κ' ἔπειτα στὸ γύρισμα τοῦ δρόμου χάθηκε.

Ἐδῶ τελειώνει ὅ,τι εἶχα νὰ σοῦ διηγηθῶ. Εἶχε δίκιο, ἂν ἀκολουθοῦσα νὰ τὴ βλέπω, θὰ τὴν ἀγαποῦσα. Τώρα μονάχα μοῦμεινε μιὰ ὄμορφη ἐντύπωση, μιὰ χρυσὴ ἀνάμνηση, σὰν ἦχος ὁλόγλυκος μακρυσμένης μελωδίας, ἕνα ὄμορφο νανούρισμα τῆς ψυχῆς ποῦ τὸ χρωστάω στὴ χαριτωμένη κείνη νέα, ἀσυνείθιστο τύπο σαλονιοῦ.

Καβαδδάτες 2)7)05

ΕΙΡΗΝΗ Α. ΔΕΝΤΡΙΚΟΥ

« . . . AD UNA MORTE »

Σ' ἀλλοτινὰ νυχτώθηκα χαλάσματα
παρμμυθιῶ μὲ πλάνεσαν μαγεῖες,
μὲς στῆς ζωῆς τὰ ψιλοφάδιστα φασίματα
λυπητερὲς ξεδιάλυσα ἱστορίες.

— Φαρμακερὸς ἀστρίτης φώλιαζε
μὲς στὰ λουλούδια ποῦ τῆς εἶχε στείλει,
κι ἀφ' τὴν πληγή της φαρμακώθηκαν
ἐρωτιασμένα χείλη...
— Τὰ λόγια της δὲν τ' ἄκουσε,
δὲν ἄκουσε ποῦ τοὔλεγε καρτέρα,
καὶ στὸ φεγγάρι, ποῦ ἀφ' τὰ δέντρα πρόβαλεν,
ἕνα φονιὰ ξανοίξανε πατέρα...
— Τὸ στοιχειωμένο πετρογέφυρο
χέρι μὲ χέρι τὸ περνούσανε μιὰ νύχτα·
πέρα στὸν ὄχτο Ἀνεράϊδες χόρευαν
κ' ἕνα σκυλὶ ξοπίσω τους ἀλύχτα...

Παρηγοριὲς ποῦ λαχταρίζεις φέρνω σου
πονετικὰ στὰ πονεμένα στήθια·
— τὰ νεραϊδένια μάτια σου εἶναι νούφαρα
καὶ τὸ νανούρισμά τους παραμύθια.

ΚΩΣΤΑΣ ΓΑΖΙΑΣ

ΣΟΛΟΙΚΙΣΜΟΣ

Σὲ μιὰ μας ἐφημερίδα σήμερα διαβάσαμε τ' ἀκόλουθα λόγια:

«Ὁ κ. Πρόεδρος ἀνακοινοῖ ἔγγραφον ἐπερώτησιν »τοῦ κ. Σκουλούδη περὶ τοῦ ζητήματος τῶν ἀνεμι»στήρων, λέγει δὲ ὅτι ἐνόμισε καλὸν νὰ μὴ τοποθε»τήσῃ τοιούτοΥ».

Ἡ κομψὴ κι' ἀστεία γενική, βλέπετε, τελεφταῖα σιγὰ σιγὰ ἀντικατασταίνει τὴν πρόστυχη καὶ καθημερνὴ αἰτιατική. Δὲν εἶναι πολὺς καιρὸς ποῦ λάβαμε ἕνα γράμμα γραμμένο κάπως ἔτσι·

«Λαμβάνομεν τῆς τιμῆς νὰ παρακαλέσωμεν ὑ»μῶν ὅπως εὐαρεστούμενοι μᾶς παράσχετε μιᾶς συν»εντεύξεως κ.τ.λοιπῶν κ.τ.λοιπῶν.»

Γιατὶ ἀπὸ τὴν ἐφημεριδογραφία ξεκινῶντας ὁ σολοικισμὸς τώρα κερδίζει ἔδαφος καὶ ξαπλώνεται παντοῦ. Καὶ τὸ χειρότερο πῆρε στὸ λαιμό του καὶ τὸ Χαντζήδακι! Φεῦ!

Μποροῦσε κανεὶς νὰ καταστρώσει ἕνα νοστιμώτατο κατάλογο ἂ σύναζε καμιὰ μέρα τοὺς βαρβαρισμούς, σολοικισμούς, σκυθισμούς, θεοτοκισμούς, κολπαδορισμούς, ὑπουργοτησπαιδειασμοὺς τῆς Ἑλλ. Βουλῆς. Θὰ ξεκαρδίζουνταν καὶ τὰ κλασικὰ βουνά μας

Πάντες κεν σείοντο πόδες πολυπίδακος Ἴδης
καὶ κορυφαί, Τρώων τε πόλις καὶ νῆες Ἀχαιῶν.

Κ. Τ.

ΣΟΝΕΤΤΟ

Ξαναβρίσκει—ὠιμένα, ὄχι πιὰ τὴ χαρὰ
Τὴ φευγάτη μαζί σου, τὴν αἰώνια χαμένη·—
Μὲ τραγοῦδι καινούριο π'ἀντηχεῖ θλιβερὰ
Ξαναβρίσκει τὰ λόγια καὶ σὲ μέτρο τὰ δένει

Στὸν ἀμίλητο πόνο, στὴ βουβὴ συφορὰ
Ἕνα χρόνο γιὰ σένα ἡ καρδιά μου θαμμένη
Ἀπ' τὴν ὥρα ποῦ πῆρε ἡ ψυχή σου φτερά,
Ἀπ'τὴ μέρα ποῦ ἡ γῆ τὸ κορμί σου βαραίνει...

Ἕνα δέντρο καὶ λίγο ἀπ' τὸ δέντρο παρέκει
Μυρωμένο λουλοῦδι· τόνα ζοῦσε γιὰ τἄλλο...
Ἄγριο πέφτει μιὰ μέρα, τὰ χτυπᾷ ἀστροπελέκι.

Τὸ μικράκι πεθαίνει, μισοζῆ τὸ μεγάλο
Καὶ καημένο θυμᾶται μιὰ ζωή του χρυσή ..
Ἄχ. ἐγὼ εἶμαι τό δέντρο καὶ τὸ λούλουδο ἐσύ!

ΕΝΑΣ

ΜΙΑ ΔΡΑΧΜΗ

τὸ ἕνα, κ' ἕνα φρ. χρ. γιὰ τὸ ἐξωτερικό, πουλιοῦντα στὰ γραφεῖα μας τἀκόλουθα βιβλία:

Τοῦ **Ψυχάρη** «Ταξίδι» καὶ «Ὄνειρο τοῦ Γιαννίρη».

Τοῦ **Πάλλη** «Ἥλιος καὶ φεγγάρι».

Τοῦ **Φωτιάδη** Τὸ «Γλωσσικὸ ζήτημα καὶ ἡ ἐκπαιδευτική μας ἀναγέννηση».

Τοῦ **Ἐφταλιώτη** «Ἱστορία τῆς Ρωμιοσύνης» καὶ «Μαζώχτρα, Βρουκολακας κλπ.»

Τοῦ **Φιλήντα** Γραμματικὴ τῆς Ρωμέικης γλώσσας (μέρ. Α').

Τοῦ **Λόγγου** «Δάφνης καὶ Χλόη» (χαρτοδεμένο) μεταφρ. Ἠλ. Ρουτιερίδη.

Τοῦ **Σοφοκλῆ** Αἴας. Μετάφρ. Ζήσιμου Σίδερη.

Τοῦ **Χ. Ἀντοεάδη** «Ὁ Μέγ' Ἀλέξαντρος».

Τοῦ **Κ. Παπαγιάννη** «Μοσκιές» (Δηγήματα 50 λεπτά).

Ἡ *ΙΛΙΑΔΑ*, μεταφρασμένη ἀπὸ τὸν κ. Ἀλέξ Πάλλη δρ. 2 καὶ φρ. χρ. 2 στὸ ἐξωτερικό·

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΞΕΝΗΤΕΙΑ

Ἀφιερώνεται στὸν ἀγαπημένο μου Γιάννη Βλαχογιάννη

ΤΟ ΠΑΛΛΗΚΑΡΙ ΤΗΣ ΦΑΚΗΣ

Α'.

Καὶ ποιὸς δὲν τόνε ξέρει; Ὅποιος ἔζησε μιὰ βδομάδα κάτω στὸ χωριό, τὸ Πατιρντοχῶρι, ἀνάμεσα στοὺς τόσους κακοὺς κι ἄκακους παλληκαράδες του (τῶχει φαίνεται τὸ νερὸ κι ὁ ἀγέρας νὰ θέλουν ὅλοι νὰ εἶνε ἢ νὰ φαίνωνται πῶς εἶνε παλληκαράδες, ἀρρωστια κι αὐτὴ σὰν πᾶσα ἄλλη ρωμέικη ἀρρώστια) ἀνάμεσα στὸ τόσο κοπάδι τῶν παλληκαράδων, θὰ γνώρισε καὶ τὸ Γιώργη τὸν Καχπεντουνιᾶ, τὸν πειὸ ἄβλαφτον ἄθρωπο στὴ γῆ στην οἰκουμένη καὶ τὸν πειὸ φουμιάρη τὸν πειὸ σαλιάρη μὲ τὰ λόγια. Κοντόχοντρος, πλατᾶτος, μὲ ὁλοστρόγγυλο πρόσωπο, σὰ φοῦντι βαρελιοῦ, ξαθός, μὲ μπράτσα μαλλιαρά, ποῦ πάντα εἴτανε ξεμπρατσωμένα γιὰ νὰ φαίνωνται οἱ ζωγραφιές τους, γοργόνες καὶ καπλάνια κι ἀετοί, μὲ μουστάκες ὡς ἐκεῖ πέρα στριμμένες λεβέντικα. Ἡ βράκα του ἡ κοντὴ ἴσα ἴσα ἀπὸ κάτω ἀπ' τὸ γόνατο μὲ σέλλα φουσκωτή, σὰν οὐρὰ κριαριοῦ τῆς Καραμανιᾶς, ἡ τσόχινή του σταυρωτὴ σκισμένη ἀπὸ πίσω καὶ πλεμμένη μὲ κόκκινα σειρήτια, τὸ πάντα ξεσκούφωτο κεφάλι του μὲ τὰ καλοχτενισμένα κατσαρά του, τὸν ἐκάνανε νὰ ξεχωρίζῃ ἀνάμεσα σὲ ὅλους τοὺς ἄλλους φαφλατάδες τοῦ χωριοῦ του. Ἀρχιταρταρῖνος αὐτὸς μέσα στὸ Πατιρντοχῶρι, ποῦ ἡ Ταρρασκώνη μπροστά του χάνει ταὐγὰ καὶ τὰ καλάθια στὸ γλέντι τῆς καυκησιᾶς.

Ὡς ποῦ οἱ ἄλλοι παλληκαράδες κ' οἱ ἀποδέλοιποι γνωστικοὶ χωριανοὶ νὰ μάθουνε τὸ τί λογῆς παλληκαρᾶς εἴτανε ὁ ἄκακος ὁ Καχπεντουνιᾶς, μὲ γερὸ στυλιάρι τοῦ σιδερώσανε τὲς πλάτες καὶ τὸ κεφάλι του ἐγίνηκε πολλὲς φορὲς συντριβάνι. Μιὰ ὅμως καὶ νοιώσανε, πῶς ἀποκάτω ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀλαφράδα εἴτανε κρυμμένη καρδιὰ ἄκακη καὶ φοβητσιάρα, δὲν τόνε βάζανε πλειὰ στὸ λογαριασμό, γελούσανε μαζί του καὶ τὸν ἀφήνανε νὰ φοβερίζῃ ἔτσι ἀζήμιωτα Ἀνατολὴ καὶ Δύση. Οἱ γονιοί του καὶ τἀδέρφια του, γνωστικοὶ ἀθρῶποι, πολλὲς φορὲς θελήσανε νὰ τόνε φέρουνε στὰ λογικά του· μὰ τοῦ κάκου· μιὰ ὅμως καὶ δὲν τοὺς ἔβλαφτε κι ὅταν εἴχανε δουλειὰ δούλευε σὰν τὸ σκυλὶ καὶ τὰ ἔξοδά του τἄβγαζε εὔκολα καὶ καλά, δὲν ἐννοιαζόντανε καὶ παραπάνω. Γελούσανε κι αὐτοὶ ὡς καθὼς κι ὁ ἄλλος κόσμος μαζί του. Ὁ πειὸ μεγαλος ἀδερφός του Ἀλέξης βλέποντάς τονε μιὰν ἡμέρα νὰ τροχᾷ δυὸ τρεῖς κάμες καὶ νὰ φοβερίζῃ πῶς θὰ ξεκοιλιάσῃ καμμιὰ χιλιάδα ὀχτροὺς τῆς δόξας του καὶ τῆς παλληκαριᾶς του καὶ νὰ σκυλοβρίζῃ τὴν πίστη τους καὶ τὸ σταυρό τους:

Τί μουρμουρίζει πάλι τὸ παλληκάρι τῆς φακῆς; εἶπε· ὁ λόγος ἐβγῆκε καὶ πῆρε δρόμο· σὲ μιὰ βδομάδα κ' οἱ ὄρνιθες τοῦ χωριοῦ ξέρανε πῶς ὁ Καχπεντουνιᾶς ἐλογιώνταν πλειὰ παλληκάρι τῆς φακῆς.

Αὐτὸ τὸ παραγκῶμι τόνε πείραζε· μὰ τί νὰ κάμῃ; Μὲ ποιόνε νὰ τὰ βάλῃ; Ἀκοῦς ἐκεῖ! παλληκάρι τῆς φακῆς!

—Ἄϊντε, μωρέ, τί νὰ σοῦ κάμω, ἔλεγε μιὰ μέρα κεῖ ποῦ πελεκοῦσε μὲ τὴ σμίλα του ἕνα μαρμαρένιο σκαλοπάτι, γιατὶ εἴτανε πετρᾶς, ἀδερφός μου εἶσαι, ἀλλοιῶς τώρα ἡ μάννα σου θὰ φοροῦσε μαῦρα. Ζούλεψε τὸ σκυλί... Ἀπὸ δικὸ κι ἀδουήθειο ... Ἂς εἶνε δά.